

Цією публікацією ми завершуємо цикл статей про відомих діячів радянської епохи, які в часі російсько-радянської інвазії на Україну винищили мільйони українців і загарбали її територію, ліквідувавши тим самим українську національну державу. В попередніх статтях з цього циклу ми розповіли про осіб з числа більшовицьких лідерів, які за вказівкою Леніна, Троцького, Свердлова, Сталіна та інших, найбільше плюндрували Україну.

Антонов-Овсієнко, Муравйов, Бела Кун, Коцюбинський, Якір, Котовський, Бевзін, Єгоров, Примаков, Затонський, Косіор, Орджонікідзе, Фрунзе, Реденс, Манцев та десятки інших.

Додаймо сюди тисячі чекістів, військових червоних командирів нижчої ланки, командирів і членів різних «чонів» і комбідів, складеться жахлива картина червоного «потопу» на Україні. Ніхто по-нині не поніс заслуженої кари за звірства в Києві, Одесі, Керчі, під Крутами і під Базаром, Зрештою, по всіх українських селах і містах. Всі ці злочини творилися іменем революції - не лютневої, а «Великої Октябрьской социалистической...», перед якою, за кількість злочинів поблідла яacobінська диктатура у Франції в часі тамтешньої революції 1789-1794 рр.

Але повернімося до списку карателів України, які за прямою вказівкою свого вождя йшли «визволяти» від «буржуазних націоналістів» Україну. І це «визволення» коштувало мільйони життів українським селянам, інтелігенції та священикам.

Ленінські діадохи іменем революції чинили нечувані звірства, яких по-нині ніхто на офіційному рівні не засудив. Зате сьогодні ідеологи і адепти більшовицької ідеології на всі лади трублять про якісь злочини вояків армії УНР та бійців УПА. Та прийде час, коли ніхто уже не прикриє жахливі злочини червоних, які вони творили во ім'я «світової революції» і «диктатури пролетаріату».

Ще по-нині прихильники більшовиків-комуністів продовжують паплюжити нашу історію і нашу мову.

Ось ідеали їх захоплення. Федір Черняк. В часі Першої світової війни був унтер-офіцером російської армії. Приймав активну участь в боротьбі з українською владою на чернігівщині, будучи командиром новгород-сіверського полку I-ї української радянської дивізії, далі командував «бригадою під тією ж назвою. В 1919 р. загинув під час заколоту серед своїх вояків. Володимир Ауссен, член РВК 8-ї армії, пізніше голова Всеукраїнської Ради народного господарства, був він і учасником першого з'їзду КП/б/У, що проходив у Москві. Знищений Сталіним у 1938 р.

Ф.Гребенко не врахував ідейних позицій більшовиків. Спочатку був організатором селянського повстання проти німців на Таращанщині, бився і з денікінцями, але далі перейшов до більшовиків, поклавши початок організації сумнозвісної Таращанської

дивізії. Та за «ідейні хитання» був розстріляний чекістами у 1919 р. не допоміг зі своїми організаторськими здібностями молодій Українській державі. Безславно загинув від своїх же і його помічник Василь Баляс – командир II Таращанського полку. Очевидно теж відхилявся від «ленінської ідеї».

Ми уже писали про жахливу долю ще одного більшовика, що підняв повстання, у так званій нейтральній зоні проти військ гетьмана Скоропадського. Був це відважний чоловік. Дослужився у царській армії до підполковника і кавалера георгіївської почесної зброї. Як Україна чекала на допомогу таких героїв, як Кропив'янський, але він свій героїзм і волю віддав більшовикам, забувши те, хто він за національністю і званням. Вступив у більшовицьку партію. У 1917 р., активно проводив більшовицьку агітацію серед солдатів Південно-Західного фронту. В 1918 р. очолив Ніжинське повстання проти української влади, командував кількома дивізіями на Україні, воюючи проти своїх же. Більшовики цього не врахували, і пізніше, в часі сталінської чистки був заарештований разом батьком і п'ятьма братами, відсидівши в ПечорЛАГу шість років. Після тюрми повернувся у рідне село Володькова Дівця, що було перейменоване у Червоні Партизани, де в колгоспі працював конюхом. Родина відріклася від нього і всіма забутий помер на станційній лаві.

Дмитро Шмідт - ще один революціонер, який не перейшов на сторону української революції. Прапорщик російської армії за мужність у боях отримав чотири Георгіївські хрести. Пов'язав сою долю з червоним козацтвом. Як командир полку, а потім дивізії бився проти військ нашої Дієвої армії УНР, хоч народився в українському місті Прилуки. В 1937 р. чекісти, за вказівкою Сталіна, пригадали йому його мужність у царській армії.

Посилав каральні війська на Україну для придушення селянських повстань та для боротьби з збройними силами України і Йоаким Вацетіс, що був полковником царської армії і не пішов служити рідній Латвії, а разом з цілим Земгальським полком перейшов на бік червоних. Саме під його керівництвом червоні латиські стрільці придушували повстання поляків, білорусів і українців. Вірою і правдою служив більшовицькому режимові і в 1935 р. став командармом Червоної армії, ще раніше, в 1918-1919 рр. командував збройними силами Радянської Росії і саме він посилав карателів для приборкання України. Був і професором Військової академії. Як і всі царські полковники та генерали, Вацетіс був розстріляний чекістами у 1938р.

Душив, не жаліючи ні сил, ні таланту українську державу ще один українофоб – Василь Глагольєв. В 1935 р. став радянським комбригом, очевидець за боротьбу з українським національно-визвольним рухом. В царській армії дослужився до полковника, закінчивши Академію Генерального штабу. Командир багатьох дивізій та армій. Саме він, будучи начальником штабу Українського фронту наказував безжалісно воювати з українською армією та селянськими повсталими загонами. І це не врятувало його в майбутньому. В 1938 р. цей червоний генерал і душитель волі України був розстріляний за наказом Сталіна.

Було їх багато. Всіх не перерахувати. Очевидно, у їх долях спрацювало гасло, висунуте великим російсько-радянським письменником О.Горьким: «Хто не з нам, той проти нас».

Недаремно, пізніше внучка письменника стала дружиною сина Л.Берії – Серго Берія. А може це доля, може діти за батьків-злочинців не мусять відповідати, як це було в більшовицькому пеклі.

Ігор Федик